

L'Orquestra Camera Musicae inicia temporada al Palau de la Música



Imatge d'un concert de l'Orquestra Camera Musicae al Palau de la Música Catalana

La pianista Judith Jáuregui obrirà el 28 de març la tercera temporada de concerts de l'Orquestra Camera Musicae al Palau de la Música Catalana.

L'Orquestra Camera Musicae (OCM), de Tarragona, oferirà cinc concerts al Palau de la Música Catalana aquesta primavera, en la tercera temporada de producció pròpia a Barcelona. La pianista Judith Jáuregui com a solista en donarà el tret de sortida el proper 28 de març, a les 18 h, a la Sala de Concerts, sota la batuta de Tomàs Grau.

La formació orquestral, que fa prop de 50 concerts l'any, té també una temporada estable a Tarragona i al Teatre Fortuny de Reus, i aquest estiu vinent sortirà de gira per Alemanya i Txèquia acompanyada per la soprano tarragonina Marta Mathéu amb un programa d'autors catalans. La tarragonina Orquestra Camera Musicae va ser fundada l'any 2006 i és resident a l'Auditori de l'Escola Municipal de Música Pau Casals del Vendrell des de la temporada 2008-09. Des de l'inici, Tomàs Grau n'és el director titular i artístic, i des de la temporada 2012-13 el flautista Claudi Arimany exerceix el rol d'artista resident. A partir d'aquesta temporada 2014-15, Jordi Mora és el principal director convidat de la formació.

La tercera temporada de l'Orquestra Camera Musicae al Palau de la Música Catalana inclou cinc concerts, de març a juliol, en els quals comptarà amb la col·laboració de músics de prestigi, com el pianista Albert Guinovart, el viola Joaquín Riquelme o el Cor Jove de l'Orfeó Català.

En aquest primer concert al Palau, la formació tarragonina interpretarà la *Cinquena Simfonia* de Beethoven i el *Concert per a piano núm. 3* del mateix autor, amb la pianista donostiarra **Judith Jáuregui** com a solista. A l'abril, amb el pianista Albert Guinovart i el Cor Jove de l'Orfeó Català, interpretaran fragments i escenes de musicals del compositor català, mentre que al maig ompliran l'escenari barceloní amb *El amor brujo* de Manuel de Falla -de la qual se celebra el centenari de l'estrena- i altres obres de Ravel i Debussy. Al juny, el concertino de l'orquestra, Oleguer Bertran, actuarà també com a director en el programa que inclou la *Suite núm. 3 per a violí, viola i cordes* de Kurt Atterberg i la *Simfonia concertant per a violí i viola*

de Mozart, en què col·laborarà el viola Joaquín Riquelme, únic membre espanyol de la Filharmònica de Berlín. La temporada barcelonina finalitzarà al juliol amb un programa que l'orquestra portarà de gira per Europa i que inclou obres dels compositors catalans Eduard Toldrà, Pau Casals, Joaquim Serra, Xavier Montsalvatge i Albert Guinovart –al qual li ha encarregat una obra que s'estrenarà en aquest concert– i en què també participarà la soprano Marta Mathéu.



La pianista Judith Jáuregui debutarà al Palau de la Música el dissabte 28 de març. © Pedro Walter

Parlem amb Judith Jáuregui sobre el seu proper debut al Palau de la Música.

RMC. Debuta al Palau de la Música Catalana amb un concert del gran repertori, com és el Tercer de Beethoven. Què significa per a vostè aquest debut?

J. J. Tocar al Palau per primer cop amb aquesta obra és un repte meravellós. Porto anys treballant aquest Tercer de Beethoven, però quan el reprens sempre hi descobreixes coses noves, idees amagades que fan que el procés d'aprenentatge sigui il·limitat. A més, tinc molt bones experiències a Catalunya i estic desitjant tornar-hi, aquest cop amb l'Orquestra Camera Musicae.

RMC. Recentment ha publicat un nou disc, *Aura*, que s'afegeix als anteriors amb música de Schumann i el dedicat a Alícia de Larrocha. En *Aura* trobem obres de Liszt, Debussy i Mompou. Quin és el vincle entre aquests tres compositors?

J. J. La recerca de la llum, del color, de les textures i els matisos, tan importants en l'impressionisme. La darrera etapa de Liszt ja anunciava la nova estètica impressionista, amb formes i harmonies més diluïdes. Després va arribar l'esplendor de la música francesa amb Debussy com un dels seus astres i, més tard, la seva evolució amb Mompou. *Aura* va néixer amb la intenció de ser un viatge a través d'aquest món de les impressions que ens condueix a la intimitat i el recolliment.

RMC. Va dedicar un disc a la memòria de la gran pianista catalana Alícia de Larrocha i ha tocat obres de Mompou i Albéniz. Què va significar Alícia de Larrocha per a vostè? Quin pes té la música catalana i espanyola en el seu repertori?

J. J. Alícia de Larrocha representa la versió definitiva de la música espanyola; ella significa fortalesa, talent i personalitat, però també humilitat i humanitat. He crescut escoltant-la i admirant-la, per això vaig voler homenatjar-la amb aquell disc ple de música espanyola, reivindicant també la nostra pròpia música, coincidint amb el 90è aniversari del seu naixement. Mompou és part essencial de la meua vida en la música. Em vaig acostar a les seves obres de molt jove, amb tot just onze anys, i el seu univers em va captivar des del primer moment. És essència, veritat, puresa. En la seva senzillesa resideix la seva força, desarma sense deixar espai a impostures. Sempre que puc l'incloc en els meus programes de recital; d'alguna manera, amb ell em sento fora de perill.

RMC. També li interessa el món de la fusió entre diversos gèneres i estils musicals. Quins són els seus propers projectes en aquest àmbit? ¿Creu que és la manera d'atreure nous públics a la música clàssica?

J. J. Per un costat sí, crec que pot ajudar a obrir la música clàssica a gent que potser s'hi acosti a través d'un altre estil o disciplina. Però a més, la fusió ben feta a mi m'enriqueix com a artista. M'agrada conèixer altres arts, endinsar-me en els seus processos i particularitats i permetre que m'aportin la seva pròpia visió del món. Actualment estic involucrada en un projecte de fusió amb jazz llatí: *Chopin'Chopin*. Són dos pianos enfrontats a l'escenari: en un toco una selecció d'obres chopinianes i en el del davant, el pianista cubà Pepe Rivero les replica directament improvisant al costat del seu trio. És increïble com dos estils aparentment llunyans poden complementar-se i dialogar tan bé a l'escenari. I ens ho passem genial!

